
VANUIT DE REDACTIE

Afscheid van Ivonne van der Padt als redactielid

Het woord kleeft aan haar. Op papier en in gesprek. In debat wacht ze geduldig af. Ze hoeft niet op de voorgrond te staan. Ondanks een sociaal psychiatrische kennis die menige archivaris tot jaloezie zou stemmen, is ze er de persoon niet naar om de schijnwerpers op zich gericht te krijgen. Maar haar boodschap wil dat wel. Dat maakt haar sterk in het gesprek wanneer de inhoud centraal staat. Dan staat ze haar mannetje en is ze in staat om op basis van argumenten de ander te overtuigen.

Ze schreef prachtige artikelen waarin gedachten klonken van Pameijer, Querido, Romme en andere partizanen op sociaal psychiatrisch terrein. Gedachten die ze ook vertolkte in Hoopvol Bezorgd waarin allerlei beroepsgenoten hun licht lieten schijnen op hun werk. In dat boek ligt de geschiedenis van de spv opgeslagen en niemand kan vanaf dat moment nog zeggen dat het fundament van ons vak niet tussen twee kaften opgeslagen is. Het kenmerkt haar inzet wanneer ze eenmaal voor een project gaat. Een tijger die z'n welp met eigen waardigheid bewaakt want wanneer ze eenmaal in iets gelooft dan kan dat alleen vanuit volle toewijding. Vanuit dezelfde geletterdheid heeft ze de afgelopen jaren haar studenten aangespoord en opgejaagd om ook hun onderzoek en kennis aan het papier toe te vertrouwen. Nimmer werd er zo veel gepubliceerd en geschreven. Niet iedere student kwam door de censuur en voor hen beperkte de kunst van het schrijven zich tot de eerste oefening. Ook schreef ze zelf met regelmatig prachtige artikelen. Het door haar geschreven verhaal over Pathways in New York, leidde tot een ware bron van inspiratie die leidde tot nieuwe initiatieven op het gebied van wonen voor mensen met psychiatrische problemen. Dit verhaal staat symbolisch voor haar manier van schrijven. Onderzoekend, bevragend en gekoppeld aan theoretische kennis bouwt ze een verhaal op waarin de lezer meegezogen wordt om een eigen oordeel te vormen. Ze heeft niet zelf een oordeel maar beschrijft wel de voor- en nadelen. Wie haar goed kent weet dat wanneer ze een onderwerp beschrijft, het haar instemming en goedkeuring heeft gekregen. Zoals het met zo veel zaken in het leven gaat: het is niet alleen de boodschap op zich maar ook de betekenis die er vanuit gaat. Wanneer iemand zegt dat hij sociaal psychiatrisch werkt, zegt dat nu eenmaal weinig over de manier waarop hij dat doet. En om dat laatste gaat het nu eenmaal. Achter alle kennis schuilt de mens die er iets mee doet. Achter iedere ziekte schuilt de mens en het is van grote betekenis om die twee met elkaar in verhouding te zien.

Zoals een Zuidamerikaans dichter ooit sprak over mensen die weten wat ze doen en daardoor hun hele leven hetzelfde doen, en zoals poëzie een manier is om mooi te kunnen denken, zo is haar manier van verpleegkundig handelen een mooie wijze om vanuit haar passie en gedrevenheid het goede te doen voor de medemens. Ze kan verontwaardigd zijn wanneer iemand niet vanuit een humanitaire benadering met mensen omgaat, ze kan niet tegen de arrogantie die gefundeerd is op narcisme, niet tegen een probleemoplossende benadering zonder contact en context, niet tegen... ach, er is nog zo veel waarover ze zich kan opwinden. Dus is ze ook met een heleboel zaken nog lang niet klaar. Dat is ook de reden dat ze de redactie van SP gaat verlaten.

Er zijn nog terreinen waar over ze haar licht wil laten schijnen, die vragen om aangepakt te worden en waarbij het goed is dat juist zij dat gaat doen. We zullen haar niet meer op de redactie zien, maar we weten dat ze er al die tijd is. Op een andere plaats om steeds hetzelfde te doen maar dan met meer mogelijkheden. Nu vanuit een meer wetenschappelijke hoek wanneer ze zelf onderzoek gaat doen. Jarenlang heeft ze zich ingezet voor de redactie van SP en het is aan mensen zoals zij te danken dat er in dit land vanuit de praktijk geschreven wordt over het sociaal psychiatrisch werk. SP is mede door haar een podium geworden om de nieuwste inzichten en inspirerende initiatieven op dit gebied bekend te maken bij collega's. Het helpt beginnende schrijvers om hun eerste schreden te zetten om met hun ideeën naar buiten te treden omdat de lat minder op kwantitatief meten en weten ligt, maar veel meer bij de praktijk die inspireert en werkt. Menig kantoor hebben we als redactie met haar gedeeld. Vanuit de Tolsteegsingel naar het hoofdkantoor van V en VN en de laatste tijd gewoon weer in een kroeg in Utrecht. Steeds weer is er die stralende glimlach als we elkaar ontmoeten waarmee de goede toon is gezet. Artikelen worden in het redactieoverleg besproken, de rode draad voor het nieuwe en volgende nummer worden doorgenomen en dan gaat ze met een koffer vol redactiewerk huiswaarts. Ze zal menig avond achter haar computer hebben doorgebracht om artikelen te redigeren en, waar nodig, te corrigeren. Ook door haar inzet is er een milde vorm van beoordeling van de artikelen ontstaan. Steeds weer de drive om een idee tot een goed artikel om te zetten en de auteur op een vriendelijke en aanmoedigende toon motiveren om voorgestelde correcties te verwerken.

Op haar is het idee van toepassing dat door Max Beerbohm zo mooi is verwoord: "Om te geven en dan niet het gevoel te hebben dat men heeft gegeven: dat is de allerbeste manier om te geven". Het lijkt allemaal zo vanzelfsprekend dat ze het doet, wat ze doet. Ergens vanuit een bron om het goede te doen komt het goede bij haar als vanzelf.

Als redactie is het een waar genoegen om met haar gewerkt te hebben en het is goed dat ze haar werk elders voortzet. We blijven haar volgen. En zoals Koplant het ooit dichtte: je gaat niet weg want er wordt immers op je gewacht. Zo zal zij ons ongetwijfeld in de toekomst met goede artikelen vanuit haar opleiding bestoken. Ivonne, vanuit de redactie willen wij je danken. En wachten rustig op het moment dat je gaat promoveren.

Gerard Lohuis, namens de redactie

Beste lezer

Na dit nummer zal Ivonne van der Padt niet langer deel uit maken van de redactie van SP.